

siker
könyvek
kiadója

...majd a PuPu,
ha valaki,
hát ő csak tudja!

Kaléka

Szépirodalmi Folyóirat

"Szépszó és Értelem"

2014. szeptember 20.

XIII. évfolyam 9. szám.

nyitó oldal
impreszum
beküldési feltételek
költéség hozzájárulás
kapcsolat

Tartalom

1. oldal

próza, versek

Baranyi Ferenc: Szent Mihály útján
Gligorics Teru:
Lassan beköszönt az ősz
Kajuk Gyula: Szeptember 1.
Kamarás Klára: Sorshorgoló
Lehoczki Károly: Sétány a pokolban
Lelkes Miklós: Káprázatok
Nógrádi Gábor: G. Gergő
Ódor György: Jó mulatság
Ricza István: Ősszel a dombon
Vasi Ferenc Zoltán: Sorsidill

2. oldal

próza, versek

Albert Lőrincz Márton: Sebaj, ha...
Bányai Tamás: Kémecském
Bárdos László: Egy hajdani bűnöshöz
Bodó Csiba Gizella: Hajnali három
Debreczeny György: olyan békésen
Demeter Zsolt: A csiga és a giliszta
Fetykó Judit: Berti, meg azok a dolgok...
G. Ferenczy Hanna: Dobogókő
Gabricszevi István: Bányászors
Horvath Hoitsy Edit: Zsarátok
Kántor Zoltán: Circulus vitiosus
Karaffa Gyula: Nincs idő
Kaskötő István: Öregszem
Király Gábor: A vasárnapest
Kis Mezei Katalin: Farkasdal
Kő-Szabó Imre: Cetlik a család életéből
Mentovics Éva: A lélek választ...
Péter Erika: Mérsékelt remények
Pethes Mária: a végtelen vetítévasznán
Pethő N. Gábor: Ringásban
Rada Gyula: Táncolj!
Sárközi László: Szonett a "Reflektciók"
ciklusból
T. Ágoston László: Borkóstoló
Vihar Judit: „Haiku a poggyászban”

3. oldal

mikroszkóp

Szabolcs Piroska rovata

4. oldal

műhely

Vihar Judit: Japán közmondások.

5. oldal

kortársak, mesterek

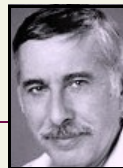

Vasi Ferenc Zoltán
Sorsidill

Magyarnak lenni? – állni egy fa lombja alatt,
körötte sok aratni való búzamező, szőlőskert –
oldalvást kinézni a kék égboltozat felé,
s közben kenyeret szelni, ország-formájú szeletet.
Munkavégeztével családhoz térni, serényen
végezni tovább s könyvekkel kiművelni
a gyerekcsodát. Legyek csak annyira méltó,
mint mit őseim megeselekedtek, s vinni-adni
a biológiai láncot. Becsülni, ami élet –
ünnepként élni meg még a keserves hétköznapot is,
s nézni a madarat. A madár majd álmat hoz,
a háztetőn éneklő ki a jót és a bánatot.
Egy széttört tányér a háborút idézi, 'sz kilengett
a Föld tengelye, majd '56 csillagglekei
újra holtakat, rabruhákat osztottak koholt jussokért.
Kötelek feszültek alá, bitor cipők lógtak:
menekülvágy vagy a helybenhagyás aggodalma.
Minden nemzetben van szadista. Sok lelket törni tud,
s a gondolat-egzisztencia keres kényszerkiutat.
Ne mondd, hogy nem vagy Isten-hitű, nemzeted
elől ezt ne tagadd el soha – lehet szocialista vagy,
azaz hát te is Isten-született. Bűnhődni, közgondolkozni
ha szegényen, akkor is lehet – ne rövidítsd magad.
Lombot adj, lábad alatt a fa gyökérzetével
jóra, szépre, termőre – tavaszra kihajts.
Nyarad lesz, ősöd. Naponkénti harangzúgás. Bor, barack.
Nézz rám! – négert látsz, cigányt, svábot, tótot...?
Vess számat Szent István intelmei szerint
s megmondom ki lehetsz...
Embernek ember, hite, szava szerint: Magyar!

Ódor György
Jó mulatság

Jól tudom, miből is a gazdagság.
Kifli csücskét bókolásért adják
e kis országban, ahol gyermekként
éheztem, s az öreg is éhes még.

Mint fa ágát, ahogy lombosodtam,

KÖNYVAJÁNLÓ

A

MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók
Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodj
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenádnél
Pápai Aranka: Örénnyek felett

A MEK-ről letölthető művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.
Dobrosi Andrea: Csendpelyhek
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Umhauser Ferenc: Időforgácsok
Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Alkotóház
Baka István Alapítvány
Baráth Judit Stúdió
Canadahun
Fulletra
Galamus-Csoport
Hetedhéthátár
Irodalmi Epreskert
Klubháló
Kodály László

Carl Reinecke
Flute concerto

Stuttgart Radio Symphony Orchestra
Pinchas Zukerman vezényel
Graf, Peter-Lukas Flute.

folyton letört valami goromba
szél és elterültem a köveken
száradni. E kő magyar kő nekem,

rajt a lépés ismerősen koppan
akkor is, ha alszik egy bokorban,
vagy egy sírhalmon, mi eltakarja
a kiszenvedettet. Az ő magyarja.

Láttam és hallottam már eleget.
Férfit, ki életéért remegett,
nőket a dübörgő vastrakoron
nevetni és gyászt ifjú asszonyon

elvágyódva, a fekete réten,
hol a madár is csendben ebédel.
A sikló, ki a bűn útját járja,
kerüli őt messziről, vigyázva.

Új világ lett. Sajnos, ez a rosszabb.
Dupla élet jár a gazdagoknak,
mi meg csak álmodjuk a tizedet.
Jó multság volt. Főúr, fizetek!

Munkatársaink Honlapjai

Andrassew Iván
Arany-Tóth Katalin
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Petőcz András
Péter Erika
T.Agoston László

Naplók, jegyzetek. (blog)

Andai György
Andrassew Iván
Bölcs Pu-Pu
Demokratikus Koalíció
Gondolkodók archívuma
Kamarás Klára
Kaskötő... korlátlanul.
Kerekes Tamás
Tóta W. Árpád

próza, versek

Kajuk Gyula
Szeptember 1.

A sétány elcsendesült.
Nem csaholnak fajtiszta kutyák,
a lakásból szabottan szabadulva.
Az EU-konform játszótér
is üres maradt, ma nincs feldúlva,
mert a kényeztetett kölkök most
másutt visonganak.
Divatlapból kivágott,
unatkozó anyjuk is elmaradt.

Talán az iskolakezdést ünnepli
e szép trillával az ágon a madár?
- tűnődik magában, megborzongva,
a frissen kirúgott rajztanár.

Feje fölött lassan keringőzik
két elsárgult platanlevél.
Ők már tudják, egyszer minden
szép évszak véget ér.

Kamarás Klára

Lelkes Miklós
Káprázatok

Ablak ablakra nyílt?
Egy sem nyílt sehova:
csupán csalt fénnnyel, árnyal
a Látszat Ablaka.

Hítem: ajtón kilépek,
s út ad új útnak át,
de csak úttalan hozta
a Nincsen Csillagát.

Játszott a szó és játszik
ellebegő színén.
Mire elhinnéd: ott van ,
már nincs ott semmitem.

Haza... Góg szónokol, de
látjuk mit ért hazán:
mohó kezeket, prédát
tolvajok asztalán.

Lehoczki Károly

Sorshorgoló

Csak szem a szemre, lánc a láncra,
miként sodort a három párka...
Ki munkál, hajszol, mindörökre;
sorsunk szívósan ölti egybe.
Tervrajz szerint, vagy ég bolondja
szövi a szálat össze-vissza?
Nem tudhatjuk, mi lesz belőle,
közülünk kinek van jövője,
kiből lesz bölcs, gazdag, vagy árva,
csak szem a szemre, lánc a láncra...
Oltárra lesz terítő, fényes,
király palástja, széle véres...
vagy lábtörő dohos sarokba,
aztán a sors szemétre dobja?
Ne nézz előre, ne nézz hátra,
horgolva, szőve, varrva, vágva...
csak szem a szemre, lánc a láncra...
Jaj, aki csak egy szem a láncban,
ne gondolkozzon, hisz bezártan
sodródik sorsa áramában,
és nincs kiút, csak ősi kényszer
megtartani, ne málljon széjjel,
amit a többi összefogna.
Nincs üdvösség, nem jutsz pokolra,
csak ez a szédítő motolla...
s magasztalva, vagy meggyalázva,
csak szem a szemre, lánc a láncra...

Baranyi Ferenc
Szent Mihály útján

Párizsban a Hortobágy poétája
percig feledte a magyar ugart,
(Szent Mihály útján korzózott a nyár és
dalolt a Szajna-part),

de otthonról az ősz, a gond utána
szökött egy pillanatra nesztelen,
s a költő őszi kedvvel ment tovább a
Boulevard Saint Michelen.

Szívében akkor íve tört a nyárnak:
a Gare de l'Estre fázósan vonult,
s - föl-földobott kő - ősz-kopár hazája
földjére visszahullt.

... Párizs nyarában könnyed volt a szívem
akár a Szajna-parti énekek,
nem jött az ősz, nem háborgatta semmi
a faleveleket,

csupán valami ősi nyugtalanság
emléke borzolt lombok ágbogán,
hogy még a legszebb nyárban se feledjem:
merről üzent az ősz egy délután,

hogy még a messzi nyárban se feledjem:
hol a hazám.

Sétány a pokolban

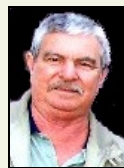
Gyere, szegődj ide mellém, ne rettegj,
nem vérebet sétáltatok, csak magamat,
látod, nem pisálok a fák törzsére,
ódalgok szépen, már-már elandalodón,
kikerülöm a hányásokot, más piszkot,
a hajléktalanoknak, ha kuncsorognak,
buktát vásárolok a sarki péknél,
tintázzanak a más pénzen,
de mert befuccsolt a hetekben a pék,
aligha állok most szóba velük,
acsarkodjanak a park betonlábú,
agyongyötört padján a buktám nélkül,
ne félj hát, zavartalanul tehetjük meg
e pár száz métert, elbáméskodhatunk,
hunyorogj föl a napba, ingyen van,
vagy figyelj a százforintos bolt bezúzott,
lefóliázott kirakatüvegét,
milyen szívárványosan villan meg rajta a sugár,
rátűz a panel garzonház bemattult ablakaira is,
a garázskocsma csapzott vászonernyőjére,
a porlepte parlagfű csomókra a járda mentén,
tikkasztó hőjében az aszfalt hosszú hasadékaiban
bogarak bukdácsolnak keresztül,
ugord át e szakadékot, ahogy
gyermekkorodban a krétavonalat,
íme, a képzeletbeli másik világ,
mostanná vált, s a volt lett képzeletté,
kapaszzkodj belém, vezetlek! –
vagy ismerős a környék,
erre korzóztál te is a mögötted elhullt évtizedekben? –
pillants a szemembe! –
pupilládban konditerem gőgös molinója feszít,
önhittten terpeszkedik a túloldalon,
ugyan már! – haladjunk csak tovább, lassú léptel,
mint veszett ebeknek szembe,
nézd! – ott elől dühöng a forgalom,
legyél hát türelmes s gyönyörködj
ez utunkra eső verő napsütésben!

Gligorics Teru
Lassan beköszönt az ősz

Hűvös az éj, mióta féltett reményem a feledés
hajójára szállt, mint kivénült, ősz hajú dizőz.
Be régen elszaladt a múlt, s hol a jövő, a jelen és,
bár tagadom, bizony már lassan beköszönt az ősz.

Ó, be játszva csipkedi rózsásra orcám a zúzmará,
védhelyet keresek én is, mint erdőben az őz,
csábíthatnak rózsás hajnalok s az ezüst hold udvara,
hiába tagadom, már lassan beköszönt az ősz.

Ricza István
Ősszel a dombon

Csipkebogyót szedegetnék fent veled ősszel a dombon,
s persze kökényt, ha a dér csípte meg őket idén,
és az egészszel a célom, meg ne lepődj, ha kimondom,

Nógrádi Gábor

G. GERGŐ

Csak annyit tudok mondani: anyu,
s ő pontosan tudja, mit érthetek
éppen akkor egyetlen szavamon.
Hogyan lehet, hogy ama harmadikkal,
kivel együtt hálunk és étkezünk,
nem értik meg egymás sok-sok szavát?

2005.

lássam, amint ugyanúgy élvezed azt, amit én.

Mert van elég som ilyenkor, berkenye vár, hogy eléred,
csak gyalogolj oda, hol nem feneketlen a sár,
bokrain ott feketéllik sok szeder is, csupa érett,
megtelik ám hamar így, hogyha velünk a kosár.

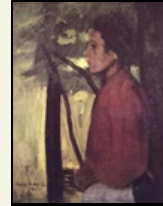
Majd, ahogy esteledik, már épp elegend van a dombból,
meg lehet érteni, hogy kezd lelohadni a vágó,
míg haza ballag az ember, nem csoda, másra se gondol,
jókora séta után jólesik otthon az ágy.

a vendég

Czigány Dezső
festőművész

Következő oldal>>>

....

Mentovics Éva
A lélek választ...

... azt mondd,
az élet semmi más,
csak talmi,
álságos csillogás?
Vagy ingoványos,
néhol buktatókkal tűzdelt
háborús terep,
mely fölött a létünk,
mint délibáb lebeg?

Fej, törzs,
végtagok,
zsigerek,
maréknyi,
kölcsonzótt lélek...
mégis
hányféle sorsot lelhet
egy beléjük zárt élet?

Mi különböztet meg
élőt és élő holtakat?
Dózsölő pompa,
duzzadó bankszámla,
mely mindenkit jóllakat?
Csillogó limuzin,
gyémántot villantó nercék,
vagyonokat érő,
mámorban vonagló
kéjsóvár percek?

Vagy kelléses test,
maroknyi, ízetlen étek?
Mellkason csüngő,
vézna gyermek,
botladozó, lassú léptek?
Sosem volt boldogság,
semmibe révedő,
megfakult szempár?
Minek a sietség?
Az éhínség, a kalyiba,
a nyomor megvár.

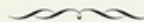
Cserepes föld,
esőért sóvárgó,
kőkemény barázda -
de azért
elvetik a magot, hátha...
Nem.
Ismét nem könyörült meg
rajtuk az ég.
Hány életet sirassanak

Gabricsevics István
Bányászsors

Mint óceán fenekére süllyedt bárka,
életem elpusztult, megváltóra várva.
Megmentőmnek se híre, se hamva,
elárvultan fekszem, magamra hagyatva.
Ha köröttem szélvihar hullámot vet,
még lejjebb süllyeszt, s az iszapba temet.
Mint Titanicnak dicső romja,
mit már csak báméskodva néznek,
figyeli a világ, hogy' öl meg az élet!

Jövőképem nincsen, munkahelyem zárva:
hol fél életem éltem... Bezárva a bánya.
Nem szállít a vén kas, nem forog kereke.
Kenyeres pajtások! Így élni lehet-e?
Átképezni hogy' lehet, azt, aki már húsz éve
bányák szénporában, bányász sorsát élte?!
Csillét, csákányt, kaparót hogyan is feledne,
ki csak a bányászsors kenyeret ehetete?!

Sárközi László
Szonett a "Reflektiók" ciklusból.

...bár meggyötört minket a haladás,
éget a tennivaló most is bőven.
Szorogat az életben maradás.

Van még találékonyság elfekvőben:
már a meztelen zsebét motozzuk,
a nyomorék nyugdíját orozzuk,
lepedőnyi szégyent fedünk kendővel,

vagy azzal sem... Kiszáradt Vörös-tenger
a kommunizmus, divatja elmúlt,
hal nincs, sose volt, van: bolhafelfújít,
homály körítés, szaftos ígérettel.

Most kereszténynek lenni a tuti.
Szex csak házason. S tudjuk: magyar ember
nem homokos! Legföljebb csak buzi.

Kő-Szabó Imre:
Cetlik a család életéből

szeretteik még?

Hányszor kel fel
Napjuk úgy,
hogy nem biztos,
meglátják-e a Holdat?
Jöhet-e messiás,
ki megváltást hozhat?

De mondd,
hány isten létezik?
A milliárdos bankár is
álmokat kerget,
s ugyanahhoz az istenhez
suttogja fohászát,
mint a döglegyek csípéseit
elszenvedő vézna gyermek?

Ki osztja le a lapokat,
mint krupié a bárban?
Te pezsgőt kortyolj a lazacra,
te nyomorogj a sárban,
te cselédként hajbókolj,
suvickold kastélyok
bemocskolt szőnyegét,
téged taposson halálra
a tébolyult csőcselék,
téged imádjának bálványként,
énekelj milliók színpadán,
te, mint lázadó felkelő
végezd a főurak
vasrácsos kínpadán,

te csak pompázz, dőzsölj,
herdárd el őseid kincseit,
te visszeres lábakkal
bodorítsd úrinők
szókitett tincseit,
neked rángassa szoknyádat
fél tucatnyi gyermek,
míg apjuk a bárban
ócska lotyót kerget,
téged gyógyítóként áldjon
százazrek imája,
te - mint bős rasszista -
élvezd, ahogy felcsap
roskadozó putrik lángja...
... hogy min múlik,
mit is tartogat számodra
a hóbertos élted?

Azt mondják,
a lélek választ testet.
Élvezd hát!
Te kérted.

Kántor Zoltán
Circulus vitiosus

Hova tarthatok én,
aki nem vagyok már kamasz
és még férfi se éppen?

Gyönyörű álmaim görbült drótvázát

A család: - Apa, ötvenegy éves közgazdász, foglalkozását tekintve könyvelő egy kft-ben. – Anya, negyvennyolc éves, magyar-történelem szakos tanárnő, a város egyik általános iskolájában tanít, most éppen az V. osztályosok osztályfőnöke. – Ella, a nagyobbik lányuk, huszonnyolc éves, három éve ment férjhez, Lajoshoz, iker gyerekek (egy fiú és egy lány) édesanyja, a gyerekek két évesek. Lajos a férj, mostanában nem dolgozik, kétes helyekről azért néha szerez egy kis pénzt. Ezért a magatartásáért, főleg az após, mindig korholja, de nincs, csak átmeneti foganatja. – Ildikó, a kisebbik lányuk, tizennyolc éves, a város gimnáziumában most érettségizik.

Lakásuk: - a város „Zöld-lápos” negyedében van, egy tömbház negyedik emeletén, épült 1972-ben. – Ella a férjével, Lajossal, aki huszonkilenc éves, iker gyerekeivel (Tamás és Éva) anyósánál laknak, de sokat vannak a szülőknél.

tovább>>>

Bodó Csiba Gizella
Hajnali három

Hajnali három
Ki ébreszt minden hajnalon
Ebben az órában
Odakünn mély csend honol.

Minden kihalt
A sötét egy ideig még dacol,
Az alvó városban
Egyetlen kakas se szól!

Hajnali három
A faragott óra mozdulatlan a falon
Egyet sem üt,
Sem éjjelente, sem nappalon.

Hajnali három
Míntha egy kéz érintene
Így ébrednek
Ebben az órában néhány évtizede.

Hajnali három
Kevéssel előbb még forgalmas utcát jártam
Hömpölygött a tömeg
Foszlányokban a kiáltás; feszítse meg!

Reggel visszaalszom
Fáradtan, mint ki megmászott hegyeket
A koponyák kövéhez
Lehet, hogy akkor felkísértelek.

Erről szól talán
Sok verejtékben úszó, zaklatott álom?
Megérintett
Hajnali három!

Budapest, 2014. április 18.

Kis Mezei Katalin

rázom.
Nem értem,
hogy foszlott szét hatalmas, régi tervem,
míg hozzánőttem testben,
értelemben.

Most itt állok
csupasz életemmel,
csodát nem várok.
A teljesülő értelem huszonkét éve
kibányászta az igazságot:

- a törvény ragyog, nem az álmok -

Nincs isten, aki kiragadhat.
A tiszta számok szabálya az egy,
biztos tudat.
Minden más szertehull.

A hideg anyag rezgése a hő
s a vérnél nincsen semmi szárazabb,
ha lényegébe nézünk
s gondolom,
a legbonyolultabb szerelmeket is
rezgőkörökből megalkothatom.

Így állok most.
Gyönyörű terveim
alaktalan drótvázat lengetem
és már tudom,
hogyan értelmem csupán
a dolgok külső mázát rágta le.

De hogy hogyan,
s miért virít a rózsza,
s mi az esések végső indítéka,
és van-e
s miért szép mindaz, ami szép,
már túlesik az ismeret fokán,

s nagy terveimnek bénító határu
a megkezdett út
önmagába zárul.

1964

Király Gábor
A vasárnapest

Olyan vidám a tarka ég,
akár a lenge szép leány,
vagy szellőborzolgatta fény
a hűsítő eső után.

Tudom ma elkerül a gond,
hiszen vasárnap délután,
az estebéd után bolond
lennék, ha nem fognám be szám.

A kerti hintaszék repül,
rezegnek lent a bukszusok,
kocktélpohárba bor kerül,
kutyánk a fák alatt szuszog.

Farkasdal
Még versenyt akarok futni a széllel
líhegve dőlni egy fatörzs tövébe
hasalva lesni hangyák vonulását
még ne dörzsölje senki
bús barna bajszát homlokomhoz
még ne fogja le kezem naptár és óra
reggeli-ebéd-vacsora, vasárnap mise
kedden és pénteken szeretkezőnk.
Én nem hajtok térdet és fejet.
Inkább üvöltök még egy kicsit
Petőfi farkasaival.

Czigány Dezső: Fekvő akt.

Karaffa Gyula
Nincs idő

ha a halállal találkozunk
első pillanatban
nem tudunk mit kezdeni magunkkal
vérrák mondja az orvos
és megértem a szó jelentését
rák halálos betegség fájdalom temetés stb.
de még nem fogom fel hogy végleges
hogyan nincs visszaút ebből
más lesz az élet de csak nekem
és a társnak aki itt marad
születik majd ezer újabb ember
azt is hihetem
a lelkem valamelyikükbe költözik
ez kicsit megnyugtató
hogyan becsapom önmagam
maguk is ezt teszik minden nap
hölgyeim és uraim
máshogy nem megy
ideje nyíltan beszélni
mindenről
mert nincs időm
a hazugságra

Péter Erika
Mérsékelt remények

Ezer tónusa van

Karom a vállad fogja át,
a Nap leszáll a fák mögött,
s az összes cserfes kismadár
elcsendesül a lomb között.

Semmit ne szólj, elég a pillanat,
öleljük át amit e nap ma ad,
magunkba zárjuk mind az életet,
karoljuk át a tűnő percekét!

2012. 09.16.

T. Ágoston László
Borkóstoló

Amikor Jézus a galileai Kánában járt a tanítványaival, elújságolták neki a helybeliek, hogy nagy lakodalomra készülnek a faluban. Az egyik jómódú gazda felszerdült lányát kísérik az oltár elé. A vőlegény családjának is van mit a tejbe aprítania, így aztán egész héten át tart majd a vigadalom. Több mint száz vendéget várnak, de bőven jut majd enni-innivaló annak is, aki az úton járók közül betéved a portára. Meghívták a menyegzőre Jézus anyját, Máriát, meg a gyerekeit is.

Jézus nem vágyott a vigasságra, inkább a jövőd terveit, a reá váró küldetést szerette volna megbeszélni a tanítványaival, Natanaellel, Simon Péterrel, Andrással, Fülöppel és Jánossal. Bizonytalan válasszal küldte hát vissza az örömapa küldöttét. A tanítványok ugyan hajlottak volna rá, hogy megkóstolják az ételmester messzeföldön híres báránysültjeit, amit a naponta változó vendégek az egekig dicsértek, de nem akartak ellentmondani a Mesternek.

tovább>>>

G. Ferenczy Hanna
Dobogókó

1933-2007

Gurultunk lefelé a kopár lejtőn
s azt mondtad csendesen:- elromlott a fék
hajszálon múlik most az életünk -
és mindkettőnk arca sápadtra vált .

Mögötted ültem és elszántam magam
mindenre, ami sorsunk egybefűzi -
napsütött válladra hajtottam fejem
és szemem lehunyva - vártam a halált.

Pethes Mária
a végtelen vetítővásznán

mély álomba borult a kert
néhány csillag járt-kelt a hold udvarán
füvek burjánzó sötétjébe páráként csapódott
a feledés friss lehelete rózsák halántékán
kirajzolódottak a hajszálerék
véred sötétben zúgott akár a Tó

a zenének s a fénynek,
s új árnyalatok is
szívedig érnek,

s nem hamisgyöngy csupán,
vagy álmokábulat
amit egy délibáb
rossz bűvésze mutat,

lehet hogy a táj már
búcsút int a nyárnak,
de megcsillannak még
az őszi lepkeszárnyak.

Pethő N. Gábor
Ringásban

Szüntelen ringásban,
Sétálok, sétálok,
Fel s alá szobámban,
Szüntelen ringásban.
Ablaknál megállok,
Tűzfalal szemezve,
Világít a torony,
Állok csak merengve.
Várok a ringásban,
Ki néz majd vissza rám?
Peronról csókokat
Ki dob majd énnekem?
Ha az a vonat,
Mely vágányra siklik,
Hajnali ötkor messze visz el engem.
Szüntelen ringásban,
Egy szürke életben,
Színekben úszva is,
Mégis csak szürkében.
Szüntelen szürkében,
Mégis csak utazom,
Pedig hát úgy lehet,
Festeni életet,
Festeni színesre,
Ha itten már fájó,
Olyan ez, akár a hínár
Húzta hálót.
Hínár húzta hálót,
Halász arcán mosoly,
Halász szemében könny,
Istenem! Köszönöm!
Köszönöm nincseim,
Ami volt,
S ami lesz,
Bármekkora kereszt,
Tán ebből tűnik ki,
Hogy mennyire szeretsz...
Szüntelen ringásban,
Szürke és fekete,
Vonatom visz tova,
Nem tudom, hogy hova.
Hogy merre és kihez,
Bízni sem bízom már,
Összefolyik bennem
Minden tiltott határ,
És nem értem, nem értem
Hogyan lehet ez?

esős éjszakák titkára zártad szemed
csak picit moccan feléd keze
mint elvetett búzaszemekben a szétnyílás szándéka
a végtelen vetítövásznáról szíved kondulása
felreppentette a galambrajt
anyádat láttad amint térden állva felmossa
előtted az égi kövezetet
hosszan törölted lábad nehogy besarazd

Zsigány Dezső: Csendélet almákkal.

Bárdos László
Egy hajdani bűnöshöz

Macbeth a filmvásznon

Nem félsz, hogy csak megutáltatod magad – az újfélék szemében?
Csupa izgalom vagy, csupa tünet. Visszataszító.
Verejtékszagot árasztasz, lázálmod töre után kapkodsz.
Lázálmodban tékozolod el azt a tört!
S egyáltalán a tör – egyszeri, közvetlen használatú, egyetlen gége gyilkosa.
S aztán, a folytatásban, a következésben, a sorban, a láncolatban –
beláthatod, sodródsz inkább, kapkodsz a bűzös hullámokon.
Mit tudsz előre?
S egyáltalán: időrabló izgalmaidban nincs számodra üzlet,
hitves, kanárimadár.
Hát képzeld el már végre tiszta szobáinkat, asszonyainkat, sarjainkat:
sorozatos és globális tervezéseink szüneteit.
Se bűzös hullám, se verejték.

Rada Gyula
Táncolj!

Táncolj
szép Mezei Juhar lánykám,
s te Cseresznye Csemetém,
táncolj a mának, a percnak,
a pillanatnak egy arany őszet,
a vérszín levelekkel!

Miért kerget nyavalya,
Folyton űz máshova,
Hisz jó volt nékem itt,
Mehagytam lelkemnek
Vidámabbik felit.
Véled megosztva más,
Te kellesz, senki más,
Mert kell még, úgy kell egy
Szükség- identitás.
Kell, aki radíroz,
Belőlem képeket,
Helyébe hogy fessen
Szebbeket, szebbeket.
Szüntelen fessen és sohase fáradjon,
Álmokba ájuljon,
Ott is csak rám várjon,
Álmokba ájuljak,
Ott is csak rá várjak.
Szüntelen ringásban,
Mámorban számoljam,
Egy- két- há,
Egy- két- há,
Négy- öt- hat,
Négy- öt- hat,
Lassít már a vonat,
Nem ringat, nem ringat!
Vársz másik peronon,
Ott, ahol leszállok,
Ringatsz majd te tovább
Meglátod, meglátod.
Leülünk, úgy forgunk,
Felállunk, úgy forgunk,
Koporsónkig forgunk,
Amíg el nem fogyunk,
Amíg el nem fogyunk!

Fetykó Judit
Berti, meg azok a dolgok...

8.

A temetkezési irodában jó sokáig várakozott a férfi, nem akart az épp most temetést intézők előtt kérdezni az itteni sírhely lehetőségéről. Végül elege lett az egészszól. Majd a jövő héten – gondolta. Ezek a „jövő hetek” mentek egymás után, és csak nem intézett el semmit. Az asszony időnként rákezdte, hogy mi van már azzal a sírhellyel, de Berti olyan vékonyra zárta száját, hogy csak némi nyögésszerű hang jött ki rajta, egészen magába fordult, és az asszony nem merte tovább kérdezni, várt, hogy majd csak lesz már valami.

Esténként nagyokat hallgattak, mindketten kerülték a beszélgetést. A kályhában pattogott a tűz, a szobában csak a kályha öntöttvas belső rácsajtáján kiáradó fény világított.

tovább>>>

Horvath Hoitsy Edit
ZSARÁTNOK

1929-2007

Lengj,
pördülj, e kései fénynek!
Simogass, suttoj valami
táltos szerelmet, s küldd
a lábaimhoz tajték leveled,
s tiéd az összes édes jaj,
szelíd mosoly, s minden
kimásolt SMS, mit egy
angyal hitemre tékozolt...

Albert Lőrincz Márton
Sebaj, ha...

A lavór víz és a tenger között
mennyi a megengedett másság?
Bátornak tán? annyi a tenger,
mint lavórnyi az elesettnek.

A lényeg az, hogy lásd a partot
időd nyergelve hegy felé.
Sebaj, ha hajol s görnyed hátad,
ha gyér sörényét markolod.

Demeter Zsolt
A csiga és a giliszta

Amalia, Scarlett és Eleanor unokámnak

A kerti csiga nagy módosan
viszi házát görbült hátán,
menetközben a giliszta
nagy gúnyosan rákiált ám:
„no, cimbor, gyorsaságban
te se nyernél első helyet,
a versenyben láb nélkül is
úgy elhagynálak tégedet.”
Szól a csiga: „Könnyű neked,
mert gondjaid sose nagyok.
te csak egy rongyos lakó vagy,
de én házigazda vagyok.”

Tanulság:
Minél több a földi vagydon,
a gondjaid annál nagyobbak,
akinek a gondja kisebb:
az könnyebben gyalogolhat.

Bányai Tamás
Kémecském

Még a hatvanas években történt, hogy egyetlen éjszaka, pár perc leforgása alatt két orosz, pontosabban egy üzbég meg egy orosz kiskatonája az életét veszítette a szovjet-magyar határ őrzése közben. A helyi pletyka szerint az esetnek a közeli faluban élő Maruszja volt a

A Szent Iván-éj fénye már kihunyt;
vadrózsabokron csöppnyi parazsak...
Zsarátnokomból nem lesz máglyatűz –
sistereg csak, emésztve napjaim,
hamuszín baldachin alatt.
Üszkös gerendák támasztják egem;
így jár, ki gyorsan rak tüzet:
felcsap a láng s – kialszik hirtelen...

Debrcezy György
olyan békésen

kollázs
összehajtogatják és a szívük fölé
belsőzsebükbe teszik
labor leleteiket a vértanúk
mindig van papírlap ha nincs holnap
ó időtlenül időtlenül szürcsölő idő

idős emberek előtt
issza vodkáját a kazánház előtt
a délelőtt
bizony egyforma a különbözőség
ezt kell nem szeretni

a tűzfalon látszik az oroszlán
nyakkendőjének árnya
talán mert süt a nap
összefoglalom röviden
a cselekmény hiányát

csigaházamban a délelőtt unalmas
szeretni nem kell
vagy ha mégis hát nem ezt
az ég csigaruhába öltözteti
meztelenbe a mezteleneket

körénk sereglenek a házfalak
lángolnak tevékeny tűzfalak
elromlott az óra és a torony
isten kegyelméből ötöt üt Füst Milán
de tíz legyet talál

olyan békésen zajlik ma a béke

Vihar Judit
„HAIKU A POGGYÁSZBAN”

Dobszó a hegyen
fák lombja susog hozzá –
szellemfesztivál

(Svédország, Vadstena)

Régi kőbuddhák
bámulnak rám hallgatag
múlt mélységéből

kiváltó oka. Állítólag a lány gyakran megosztotta ágyát a két
fiatalemberrel, ami viszont egy harmadiknak - aki szintén a határ
védelmére volt kivezényelve, s ezért kellő fegyverzettel is el volt
látva - egyáltalán nem volt ínyére. Ámde, mint említettem, ez csupán
pletyka volt...

~~~~~bb>>>

Kaskötő István
Öregszem

Macskám enni kér.
Adok, majd ajtót nyitok.
Még hasznos vagyok.

~~~~~

(Kína)

Szikrázik a víz
sugár lövell magasba
pillanat szökell

(Olaszország, a Villa d'Este szökőkútja)

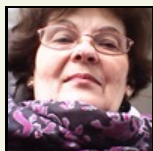
Égő pipacsok
nyári emlékezete
német rózsákra

(Németország, Naubeim)

Örömutazás
összeszűkül már a tér –
kicsi a világ

~~~~~

Következő oldal>>>

Szabolcs Piroska rovata

Kupon vagy nem kupon, az itt a kérdés?

Oké, tudom! A kuponok, bónuszok legális „drogok”. Világméretben, lázszerűen terjedtek, feltartóztat-hatatlanul, mint az Ebola. Vannak kuponkirálynők és profi kuponzsonglőrök, akik úgy vásárolnak fel egy fél boltot egy rakás cetlivel a kezükben, hogy a végén nem fizetnek egy petákot sem. Tényleg. Van ilyen, láttam a TV-ben valamelyik csatornán.

A láz nem került meg az Alpokat sem, se a Kárpátokat, hanem annak rendje-módja szerint szépen ez is beszivárgott a mi jól elzárt medencénkbe, ahova nem is olyan túl régóta áramlanak nyugat felől a különféle népvédítő vívmányok és szokások.

Mostanában, hogy a tejük vagy tejnek látszó reggeli italukba egyre kevesebb aprítani valója jut egyeseknek... meg kettesek... és még a hármásoknak... szóval sokaknak, a reality show-k és egyéb valószínűségnek látszó TV műsorok mellett hatalmas népszerűsége tett szert a kupon- és bónuszvadászat, a jó vásárnak látszó vásárlásra ösztönző cetlik gyűjtése.

Magam is örömmel ismerkedtem meg az első postaládámba dobott fehér cetli-pakkal, amely arról tájékoztatott, hogy a kibocsátó üzletlánc boltjaiban egy-egy cetliért cserében tíz százalékkal kevesebbet fizethetek a vásárlásom végösszegénél, amíg a cetlik határideje engedi. Hurrá. Ha már törzsvásárlójuk vagyok, miért is ne hálálnák meg nekem a sok otthagyt pénz, jólesett a lelkemnek. Felbátorodtam, és bizony vásároltam.

Egyszer csak nem jelent meg többet a postaládámban. Szomorú lettem. Már nem vagyok fontos? Már nem akarnak nekem örömet szerezni a pénzemért sem? Aztán rájöttem, hogy a vevők felé való kedveskedés nem szűnt meg igazán, hiszen láttam a vásárlótársak kezében az aktuális pakettet, csak hogyan hogy nem, „beszűkül”. Az okot keresve kérdésemre a pénztárostól kaptam egy tippet, keressem meg a cég irodáját, mert ő nem tud érdemben segíteni. Teljesen igaza van, nem azért van ott. Én meg büszke vagyok – ha nem adják önként, csak nem fogok cetliért kapható tíz százalékért kunyerálni?

A gyanú akkor kezdte magát az agyamba fészkelni, amikor egy másik üzletlánc boltjában – ahova a napi betevőért járok, azaz csaknem naponta – ugyanígy jártam. Ott a pénztáros osztogatott jó ideje öntapadós lapon négy darab vidám napsárga színű cetlit, cetlinként húsz százalék kedvezményt jelentve a kiválasztható és kiválasztott árura. Ez is működött egy darabig, aztán csiribí-csiribá, többet nem kaptam a pénztárostól a vidám napsárga lapocskán mosolygó húsz százalékos cetlikből.

Elhúztam az orrom. Először azt gondoltam, valami kuponátok sújtott le rám. Aztán már nem szomorú voltam, hanem pipa, mert a sorban állók kezében továbbra is ott virítottak a lapok. Hogy is van ez, más igen... én meg nem?

-Mondja, kérem, hogyan lehet ezekhez a kuponokhoz hozzájutni, ha idejárom, itt vásárolok, és régebben kaptam, most meg már hónapok óta nem?

- Biztosan az osztáskor nem tetszett itt lenni.

-Egy napig osztják talán? – határozatlan vállvonás (óh, az a testbeszéd!) így az „és mikor van az a nap”-ot már ki sem mondtam. - Akkor hogyan lehet, hogy némelyek kezében több tucatnyi lap van? – berzenkedett bennem a becsületes logika, és az azon a bizonyos napon ötször-tízszer vásárló és sorba álló vevőt vizionáltam - Kicsit visszaélés szaga van a dolognak, nem? – morogtam.

A pénztárossal lefolytatott rövid párbeszéd után, már minthogy valószínűleg egyszer sem voltam jó időben jó helyen, kigyúlt a fejemben a fény.

Ha a dolgozók nem fásultsággal, nemtörődömséggel kezelik a feladatot, ami nekik teher az amúgy is nehéz munkájuk mellett, akkor valószínűleg a kuponzsonglörködés magyaros verziójával állok szemben. Lehet, hogy már van bónusz feketepiac, és vannak kupondílerék is. A sok nyugdíjas kuponost elnézve mindenesetre nehéz elképzelni, hogy suttyomban jattolnának egynek pár lapnyi cetliért, mert hiszen akkor hol a megtakarítás? Hm, de lehetetlen nincs. Vagy talán rászorultsági alapon dől el, ki kap ki nem? Vagy

visszaköszön a régi „pult alól” gyakorlata? Vagy ez is olyan lett, mint a lottó, ha szeren-cséd van, nyersz? Hogy a kupon valójában nem is az üzlet ösztönző része, hanem átalakult valamiféle szociális juttatássá? Vagy...?

Egy ideig háborognak bennem a kérdőjelek. Aztán most sem kérek több magyarázatot az üzletvezetőtől és nem nyúlok a Vásárlók könyve felé sem, hogy a kérdéseimet a magasabb fórum felé feltegyem. Én is megvonom a vállam, és arra gondolok, hogy legalább nem adok ki felesleges pénzt a látszólagos nyereség bővületében. Jó magyar beletörődéssel tudomásul veszem a helyzetet, és megelégszem a törzsvásárlói kártyámra nyomott mára már felére csökkentett pontszámmal. Azzal nem lehet különösebben bizniszezni, csak bele kell dugni a pénztárgépbe. A türelem és a vásárlói hűség kicsi megtakarítást terem.

Egy pillanatra azért megcsapott a múlt áporodott levegője és keserűbb lett a szám íze.

Míntha megállt volna az idő.

Következő oldal>>>

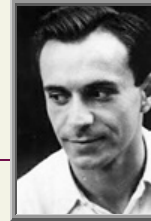
Vihar Judit
JAPÁN KÖZMONDÁSOK

A közmondások minden nyelven a népi bölcsélet hagyományait őrzik egy-egy adott nyelven, az idősebbek tapasztalatait továbbítják az ifjabb nemzedékek számára. Egyik híres magyar gyűjtőnk, O. Nagy Gábor (1915–1973) szerint a közmondás „a színes és az eleven stílus elemeinek szinte kimeríthetetlen kincsesbányája, másrészt pedig a múltat idéző és inkább csak történeti értékük miatt becses adatoknak bölcs felhasználást igénylő tárháza.” 1819-ben Pálóczi Horváth Ádám (1760–1820) azt írja: „Egy nemzeti közmondást örökre meghagyni halni, nagyobb kár, mint amikor a ’Hódoltató Tábor’ egy ágyút elveszt”. A közmondás szóbeli műfaj, amely szájról szájra terjed, akár a népmese, a népdal, vagy a városi folklórban a vicc. Emellett a frazeológiába, a szólásokkal és kifejezésekkel foglalkozó tudományágba tartozó fogalom, melynek besorolásával kapcsolatban igen sok vita merült fel. Vannak olyan tudósok, akik a mondat értékű közmondásokat nem is sorolják a frazeológia tudományába, az egységes gondolati jelentésű szólások, állandósult szókapcsolatok közé. A kötött szórendű szólásokkal, állandósult szókapcsolatokkal szemben a közmondások szórendje néha elmozdul. Más tudósok tömör kifejezésmódjuk, állandósult szerkezetük miatt mégis ennek részeként tartják őket számon. Így V. V. Vinogradov (1895–1969) is ilyen szélesebb értelemben a frazeológia részeként vizsgálta a közmondásokat. E népi bölcselvek szoros rokonságban vannak a szállóigékkel, nagy emberek híres mondásaival, melyektől a közmondások abban is különböznek, hogy szerzőjük ismeretlen. Sokszor rímeket is találunk bennük, de a ritmikusság általában mindig jellemző a közmondásokra. Gyakran két tagmondatra bonthatók. Igen sokféle élethelyzetben fordulhatnak elő, mai funkciójuk szerint a beszélő stílusának színezését szolgálják.

[A teljes szöveg PDF formában innen letölthető.](#)

[Következő oldal>>>](#)

Devecseri Gábor

AZ AUTOBUSZ A DUNA MELLETT

Az autóbusz a Duna mellett
és buzaföldek közt visz el,
fölöttük arcod rajza repdes,
így kerülök tehozzád, kedves,
ha távolodva is, közel.

De ez az arc már nem egyetlen
félmerev kép, mint ezelőtt
egy évvel, hanem mint a friss kert,
mozgékonyan, számtalan ismert
szinben csillog szemem előtt.

Az ég simán borul a tájra,
tulparton prűszköl a vonat,
a tutaj uszik, és terád
emlékezem: megy a világ,
rendben, mint a parancsolat.

Kukoricás jön szembe, szélén
szárok közül egy szemtelen
kedves kis ördöggépű macska
kémlel ki feketén a napra
s amíg lát, szembenéz velem.

Meleg van. Az ut gyors iramban
villantja fel a képeket;
végetér mindjárt: ez itt már a
szentendrei kis határársárda,
kutyája lomhán lépeget.

Bucsuzom hát e költeménytől,
de nem örökre. Jól tudom:
benne a lét üteme vallat
és majd ha leteszem a tollat,
betük nélkül továbbfonom,

szavak nélkül továbbörizve,
ahová sorsom kivetett:
a rettegő part közelében,
félelmek és szörnyek vizében
sétáló boldog szigetet.

Elkerült a víz

Elkerült a víz, finom
csillámaid csak oldalamba szórja,
kis sziget vagyok, bizony,
kit el nem önt, csak átölel folyója.

Kétfelé tekinthetek,
vagy alhatom. Szelid az ár, ha alszom:
habja mint arany remeg
s ezüstre váltja szép színét az alkony.

Lám, a többi partokat
megedzi szél, nap, elborítja hullám:
esti óra tartogat
s a dél unalma permetezve hull reám.

Rugdalozzam ellene?
A félelem szoritja torkomat csak:
változás jön, ám vele
együtt a rossz hatalmak is lecsapnak.

egy nap, utrakelve, tér
s tajték fölött nem is pihenve úszom
évekig. Sugár kísér
s merész madárcsapat, veszélyes úton.

Szörnyeteg tanítja friss
gonoszra kisfiát, a felszinen jár
elkapva, rám nem is
tekint, sörénye tarka káka, hínár.

Mélyresujtom. Uj s szelid
világ merül föl, elfeledve még ép
és kitarja vizeit
fogadni drága harcgyötörte népét.

Szűk patakba térek ott,
a parti bokrok kettős árnya hull rám,
napsugárral foltozott.
S vagy megtalálom réteit, hol új nyáj

s könnyükedvű pásztorok
törvénye béke, tápláléka nektár,
vagy letörve hallgatok

Itten egy óra állt,
alatta álltam én;
akkor még óra volt,
ma már csak költemény.

Vártam egy leányra,
eljön, azt ígérte.
Vártam rá hiába,
elindultam végre.

De ekkor hirtelen
itt termett ő mégis,
vidámabb lett az ég,
vidám lettem én is.

Az a leány meghalt,
nem emlékszik erre.
E régi délutánt
azért írtam versbe:

mert meghalok egyszer
s ő sincs itt, az óra,
nem mutat öt órát
csüggedt mutatója,

nem mutat hat órát,
vidám mutatója:
őrizze emlékét
e vers olvasója.

Zsigány Dezső: Álló akt.

ELVÉGEZTEM

Elvégeztem, amit lehetett,
vittem innen odébb testemet.
Nem kérdeztem eddig: éltem csak;
nem türhetem már, hogy létem vak.

A világnak erdős szőnyegén

és elhis... lok már.

SELYMES RÉT

„Mi elmegyünk előre
- szólnak hajszálaim -
helyet csinálni néked
a nemlét tájain;
lesz selymes rét belőlünk,
vagy hínár szép tavon,
ott fogsz majd csónakázni,
pihensz domboldalon;
sokunknak kell kiszállnunk:
az a tér végtelen,
úgy elterülhetsz benne,
nincs több oly kényelem!
Eressz el könnyű kedvvel,
ne szidj, ha elmegyünk;
tudod: sok-sok helyen kell
szállást készítenünk
a nemlétben teneked,
mert most csak egy helyen
vagy egyszerre, de akkor
mindenütt nemleszel.”

Életrajz

A VIRÁG LÁNNYÁ VÁLTOZIK

A virág lánnyá változik,
virágként melléd lép a lány.
Vár vagy, hegyen álló erőd.
Omolj elé kőszikla-hóдолattal;
a boldogságot elviselni
legyen erőd.

PÁRBESZÉD

Jön az ördög: - Adok neked egy napot egy napért.
- Ha üzletelsz, mondd meg nekem, de becsületesen:
mint ördög, mit nyerhetsz ezen?
A Fausttal kötött üzleted egész más volt: neki
kevés időt adtál, utána keserv jött végtelen.
Az egy az egyért angyali
alku, nem ördögi.

- Az nem én voltam: azt csak úgy kigondolták, amazt
az ördögöt; színpadra jó. Az én kis üzletem
következő: elkezdjük reggel,
megindul a napod,
a szenvedés meg mindig az éppen, hogy megkapod.
Megkapod, indul, lepereg,
s nem is tudod, barátom
hogy attól kezdve örökösen
fizeted, megnemállón.

Csak azt az egy napot, csak azt,
de azt örökösen.

Ha meg nem kaptad volna, el
nem vesztenéd sosem.

Csak egy napot, csak egy napot,
csak mindig azt, ami
aznap kezdődik, aznapon
tud boldogítani.

értelem jár. Ez a szövevény
tartalmat rejt, érzem, mélyen van
s mielőtt még tudnám, végem van.

Vésve van bár minden faágon,
hanem azt a vésést nem látom.
Irva is van minden levélen,
hanem azt az írást nem értem.

Nyilj meg világ, vigan táruľj fel,
titkaidat sorban áruld el.
Felhőidet fényben áztassad,
a magasból tiszta választ adj.

Mutass jelt az ösvény szép végén.
Rövidebb az időm, mint vélném.
Ha kérdőn hajol majd fölém,
mit ~~szólok a halál fülébe?~~

Anyák napján, édesanyám...

Édesanyám, harmat voltam:
selyem rétre le is hulltam.
Virágokat nevelgettem,
hogy azután néked szedjem.
Harmat cseppje, eső szála,
könnyű fényt vont a szírmára.

Anyák napján, édesanyám:
ölelésed az én tanyám.
Az én tanyám: menedékem,
hozzád vezet boldog léptem.
Örömkönnyekek szemedben. . .
Én ezért most, mondd, mit tettem?

Bokrétámat megkötöttem:
hímes csokor nőtt kezemben.
Virágos most a mi házunk,
anyák napján meg kell állnunk!
Meg kell állnunk, megpihennünk,
édesanyánk ünnepelnünk.

Könnyeidet nem hagyom:
gyorsan széllé változom!
Langyos szélből, arany ágból:
törülköző napsugárból:
Felszárítom könnyeidet,
arcodon csak mosoly lehet!

Mindig, mint a mai napon:
vígság legyen asztalodon!
Zenét hozok tenyeremben,
patak csobog énekemben.
Legszebb éjjel leszek álmod,
ahogy titokban kívánod:
künn a mezőn csikó szalad,
a patakban az aranyhalak.

HEGYI ÉNEK

A szeretőm, fejét karjára
támasztva, elaludt,
apró füvek altatták s lassu,
keskeny erdei ut.

Mellette játszott, duruzsolt,

Nincs, mert volt; de nincs; ha élsz,
minden napod halál.

Így kapsz és adsz, s bár azt adod
pusztán, mit kaptál – sóhajod
enyém. Hát áll az alku?

- Áll.

HEGYI ÉNEK

A szeretőm, fejét karjára
támasztva, elaludt,
apró füvek altatták s lassu,
keskeny erdei ut.

Mellette játszott, duruzsolt,
mormogott bűvös szavakat,
izgatottan szaladgált, megnőtt,
beleszeretett a patak,

Minden másodperccel nagyobb lett
és befolyt orrán és fülén,
most ébredt volna mosolyogva,
de nem tudott szegény.

Arca felett folyt át gyöngéden,
napban fürdött a rét,
csókolgatta fogát, kimosta
s elvitte szemét.

Térdeit megoldotta és
ellepte derekát,
csodálkoztak a kis füvek,
mikor lába levált.

Haját is simogatta, lágyan
legeyzgette, játszott vele,
bontotta, ringatta, becézte
s fűrtökben vitte messzire.

Hárfapengető ujjait
nevetve hordta szét,
kilenc nagy folyó lett belőle.
Dicsértessék az ég.

MINDEN, AMI VAN

Minden, ami van, versre méltó
és ami nincs, az is.
Az esti szélben fodrozódó kék tó,
a lányok ajka is,
a köd, a kés, az alma is,
a dombok halma is;
s mi meg sem álmodotként száll az éjben,
mind úgy eseng, hogy édes dalba térjen,
ha belehalna is!
A föld beszéde zúg az árban,
ez szól a dalban is.
Szívünk egy kis szívet visel magában,
mely hű, ha ő hamis,
vigyáz a fényre alva is,
zenél hallgatva is,
csak őt sebzi meg a szerelmes ének;
minden, ami van, fáj a szív szívének
és ami nincs, az is.

mormogott bűvös szavakat,
izgatottan szaladgált, megnőtt,
beleszeretett a patak,

Minden másodperccel nagyobb lett
és befolyt orrán és fülén,
most ébredt volna mosolyogva,
de nem tudott szegény.

Arca felett folyt át gyöngéden,
napban fürdött a rét,
csókolgatta fogát, kimosta
s elvitte szemét.

Térdeit megoldotta és
ellepte derekát,
csodálkoztak a kis füvek,
mikor lába levált.

Haját is simogatta, lágyan
legezgette, játszott vele,
bontotta, ringatta, becézte
s fűrtökben vitte messzire.

Hárfapengető ujjait
nevetve hordta szét,
kilenc nagy folyó lett belőle.
Dinókatanaólt az óra

JÖJJÖN A JÓ

Jöjjön a jó, hogyha
jönni akar, lábon;
de már nem kérem, hogy
súlyomszárnyon szálljon.

A rossz darabokra
tépni ne siessen;
végezheti lassan,
nincsen futni kedvem.

Tudtam, de feledtem:
mennél följebb hágok,
ottlenn annál jobban
vigyorog az árok.

Lassan karikázva,
mint levél a fáról,
indulok a mélybe
váram szép fokáról.

Mint kit beavattak
minden rosszba-jóba,
siklórepüléssel
szállók a karóba.

LÁTTAM HAMUSZÍN ARCOTOK

Mint falusi utcák sorát
a hullott akáclevelek,
úgy borítják a Körutat
az apró üvegcserepek.

Ifjú elvérzett, nő elhullt,
és füstbe fult a kisgyerek,
hogy harminc órával tovább

NAPLÓ

Ülök a hegyormon
szemben a ködökkel,
angyalokkal játszom,
vívok ördögökkel.
Arcom mozdulatlan,
elmém nyughatatlan,
szívem piros lángja
lobog mellkasomban.
Év után év illan,
hónap után hónap,
szélviharban recsegő fák
írják a naplómát.

Amit tovább űztem,
jó őrzője voltam;
amit megőriztem,
azt elpazaroltam.
Mít magamba rejtek,
semmivé lesz úgysis;
amit itt felejték,
kísér síron túl is.
Volt énnekem napsugárból
hideg palotám,
volt közepén jégkristályból
forró nyoszolyám.
összeszedtem futkosással,
örök kapkodással,
mind megette az idő
kényelmes rágással.

- Mít tudhatnál adni még,
hitegető nyári ég?
- Rügyet, szirmot, levelet,
füstkarikát, felleget,
nyiladozó lelkeket,
még-csillogó szemeket,
s magamat is, az eget,
ha lóhadis eleget

HÉTKÖZNAPOK TEMETÉSE

(Erdő, erdő...)

Erdő, erdő, kerek erdő, jaj de nagyon messze van,
három napja, három éve arra futok hazátlan.
Régi ének fülemben,
vándorbot a kezemben,
megvédhet-e, megölhet-e, megválthat-e szerelmem?

Vasbocskorom elszakadt már, rég eltörött a lábam,
nem élhetek megkötözve, mozdulatlan varázsban.
Soha el nem fáradok,
magam elől szaladok,
kit lassudan örölgötnék az egyforma hónapok.

Akkor már a kerek erdő, akármilyen messze is,
közelebb van a városnál, bárha ebben élek is.
Észnélküli harcokban,
erdőn szállók szárnyatlan.
Közepében, közepében két rozmaring bokor van.

ELSZÁLL AZ ÉN

Sokat nem ér e porhüvely.
Lehetsz erős, mint egy bivaly,

lehesettek miniszterek.

Kórház kigyulladt, ház omolt,
gaz ágyú robbantott lakást,
hogy három órával tovább
éltessétek a csalást.

Láttam hamuszín arcotok,
s mikor már ifjak vére folyt,
halogató ajkatokon
a szinte kedélyes mosolyt.

Őrizve méltóságotok,
mely akkor már sehol se volt,
mit bántátok a pusztítást,
hogyan gyermek égett, ház omolt?

Vagy tudtátok előre már?
Én a leginkább ezt hiszem:
készültetek rá hidegen
s így nem lepett meg semmisen.

De mégis. Így van! Az a hős,
semmiből-nőtt ifjú sereg,
amely titeket elsöpört,
tán titeket is meglepett.

És tán egy csöpp csodálkozás
szállta meg lárva-arcotok,
hüllőszemű, brosurá-szívű,
tomboló hivatalnokok!

Mіндеgy! Lefordult sorsotok.
Három óráért vertetek!
Kenetes szókkal szólnotok
ne legyen három perccetek!

Mint falusi utcák sorát
a hullott akáclevelek,
úgy borítják a Körutat
az apró üvegcserepek.

Csikorog léptünk. De szívünk
a tetszhalálból fellobog.
Vérzik a város, a haza,
de élni tud, de élni fog.

Mert el nem veszhetsz semmisen:
megrázkódott a temető,
és tisztító leszámolásra
legyilkoltak léptek elő.

Velük erősebb a haza,
mely megívta a szent tusát
s még ég és vérzik száz sebe:
ne rakjatok rá brosurát!

Nem ólmos szólam kell a sebre,
a kín lángjait felszító,
de tiszta kézből és ajakról
puha tépés, emberi szó.

1956. október 30.

a víz alá, hol a hal él,
taszít le a hülye halál;

vagy föld alá, hol féreg ás.
Lehetsz centerhalf, vagy regés
király és császár, pápa bár,
számodra nem nő több babér.

Több hajnal nem dereng neked,
és nem simítja már nyakad
több gyöngéd kéz. Elszáll az én
valahol az álmok taván.

És nincs több lángzó alkonyat.
Nem szól a hárfá, kasztanyett.
Azaz van is, szól is; de te
hol vagy? Nem ér el hangzata.

Mert nem távol vagy s nem közel;
de mint a negatív kazal
a nagy nincs-aratás után
megbújsz a nemlét szegletén.

És nem. Még ott se. Fogalom
a nemlét, meglévő elem
a képzeletben. De a te
nemléted sem képzelhető.

Emléked él majd, amíg él,
egy halk furulyát fújdogál,
Arcod a tó nem tükrözi,
arcod onnan elment haza.

Hazuról meg a tóba hullt,
a fagyba dőlt, a télbe halt.
Ne csapd be magad: oda se.
Nem vagy a nemlét lovasa.

Nem száguldasz az űrön át
lelni egy más lét örömet;
gyalog járkálsz, semmi se véd:
örökléttel volt randevúd,

s iszony-hálót szó ellened
bár

CSAK

Ha csak egy szólólevelet
sikerül megörökítened,

ha egyetlen sorod is odaérez
a feszes fürtszemek fényköréhez,

vagy ha csak vágyad támad a délutáni
tóra tekintve, hozzá szót is találni,

vagy ha a szépre nézve, hozzátenni
semmit sem áhítsz, csak belemerülni

mint lelked otthonába:
már nem éltél hiába.

.....